

Văile râului Kankakee

Marin Mihalache

Sub vechi coviltire precum nomazii
Am călătorit până la marginea lumii
Căutând aur în prundișul râurilor,
Cutrerând la întâmplare nordwestul
Preierile fără hotare, fără răzoare,
Pe urmele întâilor peregrini.

Coastele costelive ale coviltrelor
Precum cămilele obosite'n deșert
Rumegând lumina lividă a amiezii
Ne-au așteptat să ne reîntoarcem
De pe prundișurile iluzorii al visării.

Sub coviltire am găsit adăpost
De rafalele reci ale grindinii,
Ale ploilor și de furia furtunilor,
De săgețile cu foc ale ultimilor
Illini din văile râului Kankakee.

Coviltirile ne-ai fost corturi,
Case pe roate sub cerul înstelat,
Învelitori ale trupurilor ostenite
Până când ne-am statornicit,
Până am prins rădăcini în preierie.

Am săpat bordeie sub pământ,
Cazemate de argilă și piatră
Morminte cu vizetă pentru cei vii,
Învelite precum cușma șurii
Cu pale de șovar și de păpuriș.

Din tijile de trestie ale cavalelor
Ne-am făcut grinzi la bordeie
Și acoperișurile au şuierat
La adierea vânturilor.

Am lăsat caprele, mirese albe
Cu ugere pline precum trăistiile
Să pască iarba de pe căpițe
De pe creștetul de fân al bordeielor.

Când le-a venit sorocul am părăsit
Pe rând, una câte una coviltirele

Ca pe niște corăbii în naufragiu.
Și au rămas doar pânzele sfâșiate
Câlți de cânepă, cannabis sativa,
Zburând peste oceanele verzi de iarbă
Umezită de lacrimile înstrăinării.

Coviltirele, acele drapele albe
Abandonate pe câmpurile de luptă,
Ciuruite de acizii tari ai timpului,
De valțurile de moară ale pietrelor
De râu au rămas o vreme să învelească
Oasele, craniile uscate, văruite
Ale cailor sălbatici ai prieriei.